

Szám.

Czeisel
frt. —
lára 2
Berze-
kovies
ipthay
frt. —
krral

es kis
esi.

rtur és
mekem :
y gyer-

ogy, a
ent a

arabot.
Lap«
rfolya-
k felől
a, hogy
m egy

eskedés
llitotta
köté-
ny ára
ken is

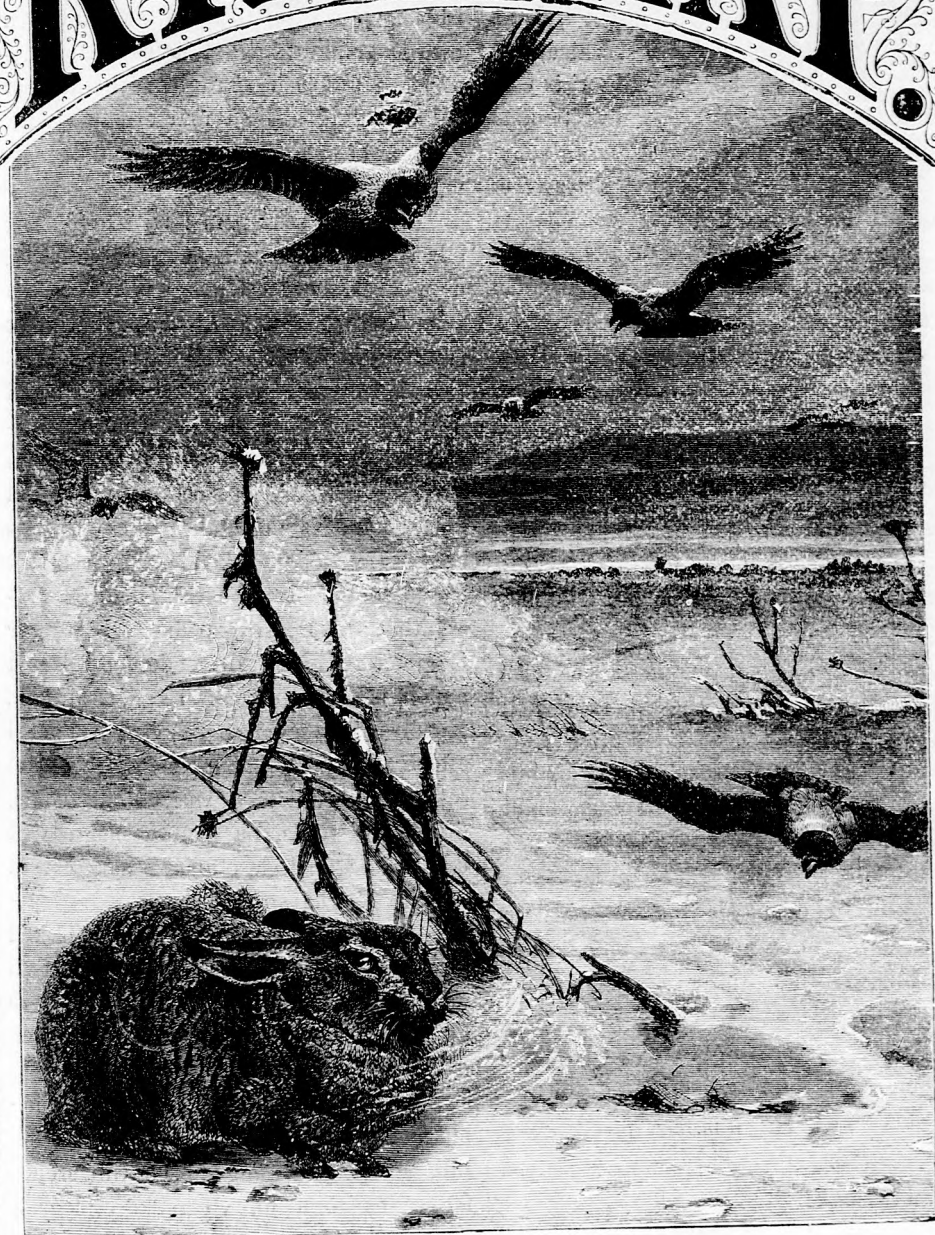
Ünne-
világa

ási.

rszüke

n-épület.
lat.

KIS LAP

A PRÉDA-LESŐK. (Lásd a 397. lapon.)

XXIII. kötet. 25. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1882. december 17-én

EGY PÁR KORCSOLYA.

— Beszélyke. —

VIGAN, a csipős téli levegőtől, de az örömtől is kipirult arczal ugrott ki Béla a kocsiból. Nem is csodálom, hogy örült, mikor annyi tanulás után most haza rándulhatott a karácsonyi szünidőkre, vig játéokra, szülei s testvérei körébe. Nem mintha rossz tanuló lett volna, nem bizony, az iskolában is derekasan megállta a helyét; de mi tagadás benne, jól esett pár napra félretenni a könyveket és csak arra gondolni, hogy lehessen a legmulatságosabban eltölteni a napot.

A házból is vigan siettek eléje, legelől és legfürgébben Milike, az ő kedves kis huga, a ki már alig várhatta megérkezését. De még a mama is örült s csak azon aggódott, valjon nem fázott-e meg Béla az uton.

— Oh dehogy, mamácskám, felelt Béla. Hiszen olyan meleg van, hogy szinte boszankodtam az egész uton. Lajos bácsitól egy pár szép korcsolyát kaptam s előre örültem, milyen pompásan fogok itt a tavon korcsolyázni, most pedig még megeshetik, hogy jég sem lesz.

— Oh dehogy! vigasztalá Milike. Ne félj, be van a tó fagyva, már korcsolyázunk is rajta. Ma is láttam odamenni Károlyt.

Erre a szóra Béla arca majdnem elkomorodott s szinte boszusan kérdé:

— Ugy? Hát ő is haza jött?

— Persze! Ugy-e pompás? Milyen vigan leszünk!

De Béla mást látszott gondolni s Milike meg nem foghatta, mért nem örül Béla annak, hogy régi játszótársat talál itthon. Persze, a jó szivü kis leány arra nem is gondolt, hogy Béla és Károly hónapok multával is haragban lehetnek, sőt Milike tulajdonképen már el is felejtette, hogy a két fiu valaha haragudott egymásra.

Béla azonban nem felejtette el. Mig oda volt a városban, nem igen gondolt rá, de most eszébe jutott. Hogy is ne? Hiszen épen elutazása napján történt. Már azelőtt is az egész nyári szünidő alatt sokat pörölt Károlylyal, a szomszéd Elek bácsi fiával és én hiszem, hogy legtöbbször Károly volt a hibás. Mert messze földön bajos lett volna pajkosabb fiut találni Károlynál. És nemcsak pajkos volt, hanem csufolódó, ingerkedő is; abban telt legnagyobb kedve, ha valakit jól megboszanthatott. Bélával pedig ezt sokszor megtette. Ki-kibékültek, de épen azon a napon, melyen Bélának el kellett utaznia, Károly olyan gonosz csinyt követett el ellene, hogy Béla megfogadta, többé soha sem békül meg vele. Nem tudom, mi történt volna, ha azután még együtt maradnak; de Béla elment s most ébredt föl újra régi haragja.

— Boszantó, hogy találkoznom kell vele, gondolá magában. De már ezt ki nem kerülhetem, az ő kedvéért bizony le nem mondok a korcsolyázásról. Különben a tó elég nagy, elférünk.

Délután elő is szedte mindjárt ujdó-
nat új korcsolyáit és Milikével együtt kísé-
tált a tóhoz. Csakugyan be volt szépen
fagyva és több fiu vigan korcsolyázott

rajta. De épen a mint Béla és Milike oda értek, a korcsolyázók mind egy helyre gyültek s kaczagtak, lármáztak.

— Ott történt valami, menjünk oda, szólt Milike.

Oda szaladtak s Béla csak későn vette észre, hogy a nevető csoport közepén épen az ő ellensége, Károly áll. A következő perczben azonban Béla valami titkos kárörömet érzett, mert észrevette hogy Károlynak valami baja történt.

— Ez már igazán bosszantó, kiáltá épen Károly. De hát hallott valaki ilyet! Eltört a korcsolyám.

És mérgesen is, szomorodva is esapta a jéghez összetört korcsolyája darabjait, míg a többi fiuk nevettek. Béla pedig így szólt inkább magában:

— Annál jobb, legalább nem fog többé ide jönni, nem fog többé korcsolyázhatni.

Károly azonban meghallotta.

— Ki mondta ezt? Aha, te vagy itt, Béla barátom? No hát azt tanácsolom, jobban gondold meg mit beszélsz, mert különben megkeserülöd.

— Azt szeretném látni!

— Mindjárt meglátod.

És bizony rögtön birokra keltek volna, ha nincs ott Milike, a ki csitítólag lépett közbe.

— Ugyan Béla, Károly! Hát így köszöntök egymásnak mindjárt első látásra! No, ne haragudjál Károly! Tudod mit? Itt az én korcsolyám . . . próbáld fel, oda kölcsönzöm.

Károly nagyot nevetett.

— Próbáljam fel ezt a csöppséget! Na ezek a leányok igazán nagyon együgyűek.

Az igaz, hogy a Milike piczi lábaira való korcsolya semmikép sem lett volna jó Károlynak; de szives ajánlatot mégsem illett ilyen durván elutasítani. Béla, ki a nélkül is ingerült volt, csillogó szemekkel kiáltá:

— Hallod-e, most meg én tanácsolom, hogy jobban gondold meg, mit beszélsz, mert azt nem fogom tűrni, hogy hugocskámat sértegeds, mikor ő még szivességet akart tenni veled.

— Nem töröd? No's lássuk mit csinálsz?

Ekkor a többi fiuk léptek közbe.

— Ugyan ne pöröljetek már no! szólt egyikök. Folytassuk a korcsolyázást. Rendezzünk versenyt. Te is velünk tartasz, ugy-e Béla?

Szivesen, felelé Béla, ki ezalatt már felkötötte korcsolyáit. Most már jól fogok mulatni, mert Károly nem fog többé korcsolyázhatni.

Nagyot nevetett és gyorsan tova siklott a sima jégen. Károly pedig mindent hallott, fenyegetőleg kiáltott utána:

— Csak ne vess! Majd meglátjuk, kettőnk közül ki fog holnap korcsolyázni.

Ezzel összeszedte a maga törött korcsolyáit és hazament.

Béla is hallotta a fenyegetést, de nem törődött vele s vigan mulatott egész délután, mignem Milike intette, hogy már ideje hazatérni, mert esteledik. Jókedvüen sétáltak haza, s a tornáczon szegre akasztották a korcsolyákat s bementek a szobába, hol már készen várta őket a jó oszonna. Azután pedig odabent játszottak.

(Folytatása következik.)

A CZICZA PAPUCSA.

— Keleti mese. —

(öt képpel.)

OL volt, hol nem volt, de annyi bizonyos, hogy az Operenciás tengeren is tul volt egyszer egy szegény fiu, a kit Abdalláhnak hívtak. Bizvást hívhatták így, mert a hol ő élt, arabok laktak, nem keresztények s ezért Abdallah nem is lehetett se Pista, se Bandi vagy Laci. Volt pedig az az ország a Fáraók országa, melyről már halottatok és olvastatok sokat s melyet a térképen Egyiptom neve alatt most is megtaláltok. Az az ország ez, hol több ezer esztendővel ezelőtt hatalmas néplakott, melynek

sajátságos szokásai voltak. Nemesak embereket, hanem állatokat is bebalzsamoztak haláluk után, oly ügyesen, hogy még ma is épek. És sirboltak építettek óriási gulákat, melyek több száz lábnyi magasságra emelkednek; ezeknek belsejében találtak és találnak még most is mumiákat, az az három-négy ezer esztendővel ezelőtt bebalzsamozott embereket és állatokat.

... A MACSKA ODAÁLLT ... (Lásd a 391. lapon.)

De hisz nem erről akarok én most mesélni, hanem Abdalláhról, ámbár meglehet, hogy Abdallah is épen effélékre gondolt; de álmában is, ébren is egyformán szomoruk voltak az ő gondolatai. Erre pedig bőségesen volt oka. Eddig még csak megélt valahogy, ámbátor bizony nem valami fényesen, mert szegény árva fiu létére hajléka nem volt, a hol nyugalomra hajtsa a fejét. Rokona, atyjafia sem volt s tulajdonképen azt sem tudta, hogy és miképen került erre a vidékre. Csak arra emlékezett, hogy még kis fiu korában egyszer sokáig, nagyon sokáig uazott a nagy homok-sivatagon át, bizonyosan a szüleivel, mert nagyon jó dolga volt. Aztán

utólérte őket egy rettenetes fürgeteg, az izzó-forró szélből és homoktól elájultak s ő arra ébredt föl, hogy egy jó öreg tevehajcsár vizet tölt a szájába. Föl is ocsudott és kereste apját, anyját, de az öreg szomoruan így szólt:

— Már azokat ne keresd, édes fiam, eltemette őket a Számum, a forró szélvihar, homokhegy alatt fekszenek. Te csodakép megmenekültél s jó szerencséd,

hogy é
a sivat
keresni

D
kereste
kicsi v
kicsoda
hogy A
tartotta
kedett,
nem eg
jöttek ő

keres i
K
van-e l
azóta b

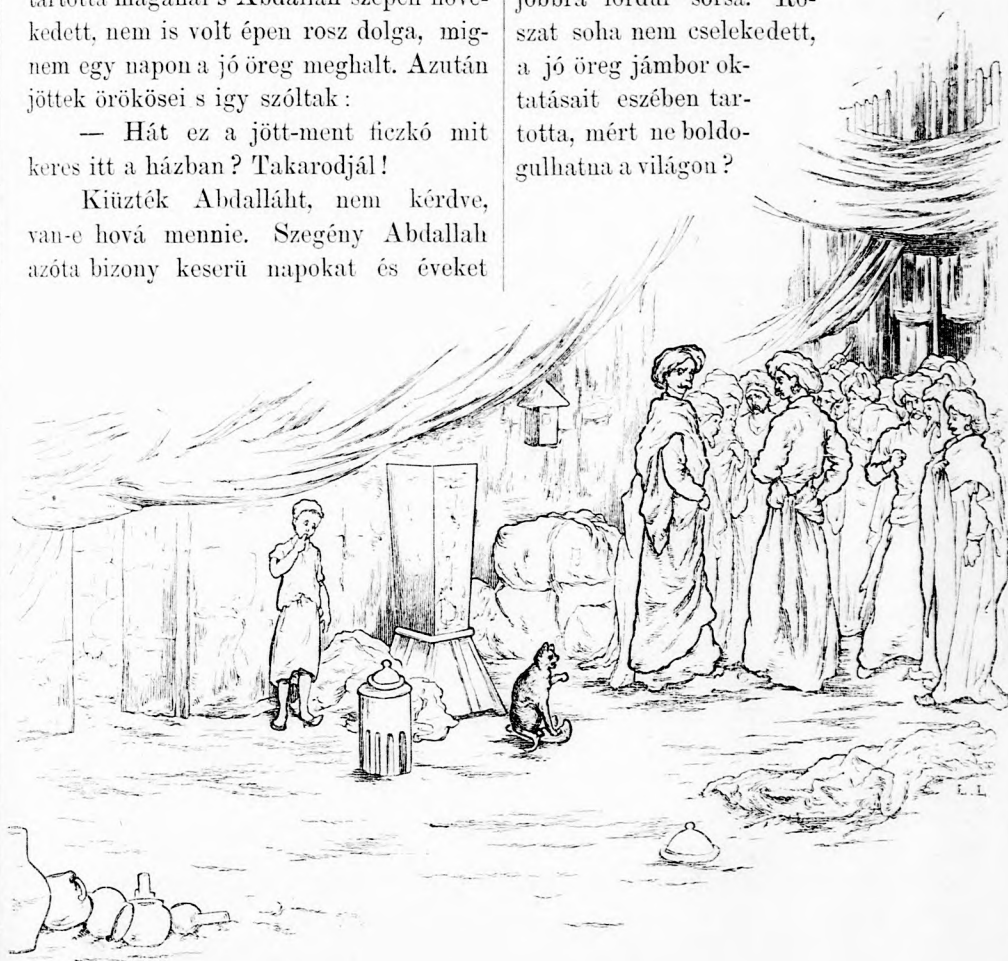
hogy én erre jöttem. Nem hagyhatlak itt a sivatagban, házamba viszlek, míg valaki keresni fog.

De a kis Abdalláht bizony nem kereste senki, ő maga pedig még olyan kicsi volt, hogy nem tudta megmondani kicsoda, honnan jött; csak azt tudta, hogy Abdallah a neve. A jó öreg hát megtartotta magánál s Abdallah szépen növekedett, nem is volt épen rossz dolga, míg nem egy napon a jó öreg meghalt. Azután jöttek örökösei s így szóltak:

— Hát ez a jött-ment fickó mit keres itt a házban? Takarodjál!

Kiűzték Abdalláht, nem kérde, van-e hová mennie. Szegény Abdallah azóta bizony keserű napokat és éveket

élt. Maga sem igen tudta, hogy és miképen élt meg, de hát valahogy mégis csak eléldégtelt. Akadtak jó emberek, kik egy falat kenyeret adtak neki, aztán már nagyobbacska is volt, holmi apróbb munkát el tudott végezni s ezért kapott valamit. Mivel pedig napról-napra erősebb lett, bizott abban, hogy idővel majd még jobbra fordul sorsa. Roszat soha nem cselekedett, a jó öreg jámbor oktatásait eszébe tartotta, mért ne boldogulhatna a világon?

... FÉLÉNKEN HUZÓDTAK EL ... (Lásd a 394. lapon.)

— Maholnap olyan erős lesznek, hogy akár katonának is beveznek.

Ez persze még nagyon messze volt, de annyi igaz, hogy Abdallah elég erős fiu volt. De hát épen ez volt most az ő szerencsétlensége, ezért busult olyan nagyon.

Mert mikor látták, hogy az árva fiuból izmos legény fog válni, egyszerre ilyenformát gondolt egy gonosz ember:

— Ennek a fiunak nincsen se apja, se anyja, se semmiféle atyafisága, a ki védelmezné. Erős legény, jó munkás lesz belőle. Elmegyek a kadihoz (biróhoz) és azt mondom, hogy Abdallah az én rabszolgám, a ki megszökött tőlem, kívánom hogy parancsolja vissza hozzám. Ha kell, meg is esküdöm, hogy Abdallah az én rabszolgám.

Ugy is tett és a kadi csatlósokat küldött ki, hogy fogják el és vezessék eléje Abdallahát. De Abdallah híret vette a bajnak, megszökött és most nagy busan töprengett, hogy hát mit tegyen, hová legyen?

Hát a mint ott busulgat, egyszerre valami furcsát lát: egy öreg, nagyon öreg macskát, mely barátságosan közeledett és szoroson melléje ült le. Ezen még nem lett volna mit csodálni, mert macskát látott már akárhányat s szerette a cziczákat; de már azt mégsem látta, hogy macska papucsban járjon. Mert ennek a macskának két lábán gyönyörű aranyos himzésű papucs volt, egészen olyan, mint a keleti országokban nagyon nagy urak szoktak viselni.

Abdallah félig megijedt, de nem állhatta meg, hogy egyuttal ne nevéssen és így kiáltott fel:

— No már ez csak furesa Isten teremtése! Ugyan honnan jöttél elő, czicza barátom?

— A gulából, hol három ezer esztendeje feküdtem mint munia.

De erre már nem nevetett Abdallah, hanem egy ideig tátott szájjal bámult, aztán még a foga is vaczogott az ijedtségtől. Hogy papucsban járjon czicza még hagyján, de hogy még beszélni tudjon és három ezer esztendei sirból kísétálgjon, annak már fele se tréfa. Ilyen atyafinak közelében lenni, nem mindig tanácsos, azért Abdallah is hirtelen fölpattant és futásnak eredt a város felé, remélve, hogy a macska nem fogja utolérhetni, mert a papucs miatt nem tud jól szaladni.

De ebben csalódott. A macska mindig ott volt a sarkában.

— Mit futsz előlem? szólt a papucsos czicza. Hiszen én épen azért jöttem, hogy rajtad segítsek.

— Köszönöm szépen, még utoljára átváltoztatnál engemet is macskává.

És Abdallah csak futott tovább. De a macska mindig nyomában maradt és újra így szólt:

— Előlem el nem futhatsz, de az bizonyos, hogy ha a város közelébe érsz, elfognak és a kadi elé visznek.

Erre már aztán megállt Abdallah. Nagy ijedtében el is felejtette, hogy veszedelem várja, ha a városba visszatér. A kadi bizonyosan kiszolgáltatja annak a gonosz embernek s azután rabszolgá lesz egész életében.

— De hiszen az borzasztó! Annak az embernek semmi joga hozzá, hogy engemet rabszolgává tegyen.

— Meg fog esküdni, hogy már azelőtt is rabszolgája voltál.

— Hamisan fog esküdni.

— Az igaz. De a kadi neki fog hinni, ha csak be nem bizonyítod, ki vagy, hol születted, ki az apád, anyád.

— Ah, azt nem tudom bebizonyítani, magam sem tudom. Nincsen senkim ezen a világon.

— No, ne busulj, itt vagyok én. Mondtam már, hogy azért jöttem elő, mert segíteni akarok rajtad. Egyik ősapád nagy jót tett az én nemzetséggemmel, azért illik, hogy hálás legyek. Jőjj tehát velem és akármí történik, ne félj semmitől, de ne is ellenkezzél, hanem tégy mindent, a mint én mondom.

Szegény Abdallah olyan szorultságban volt, hogy ilyenformát gondolt:

— Utóljára is, mért ne próbáljam meg? Ha nem teszem, bizonyos, hogy bajba jutok, rabszolgának fognak el; hátha csakugyan tud valamit ez a papucos czicza?

Megindultak tehát és a macska egyenesen a város felé vezette. Abdalláknak ez persze nem tetszett s meg is mondta:

— Hiszen így egyenesen veszedelembé megyek!

— Mondtam, hogy ne félj, felelt a czicza kurtán.

A mint a város kapujához értek, épen akkor akart bemenni egy kereskedő több tevével, melyek nagy csomagokkal voltak megrakodva. A macska oda állt a kereskedő elé (Lásda képet a 388 lapon) és kérdé:

— Ki vagy, honnan jössz és mi van azokban a csomagokban?

A kereskedő majd hanyatt esett ijedében, mikor papucsban járó macskát látott maga előtt, mely parancsoló hangon kérdezősködött. Reszketve felelé:

— Oh hatalmas czicza, én kereskedő vagyok s drága selyemszöveteket, arany ékszereket hoztam, hogy a városban eladjam.

— Nem fogod eladni, szolt a macska, hanem elviszed a kadihoz és azt mondod, hogy e drágaságokat a hatalmas Hamid sejk küldi neki hálából, mivelhogy e városban nevedett föl az ő kedves unokája.

A kereskedő földre borulva kiáltá:

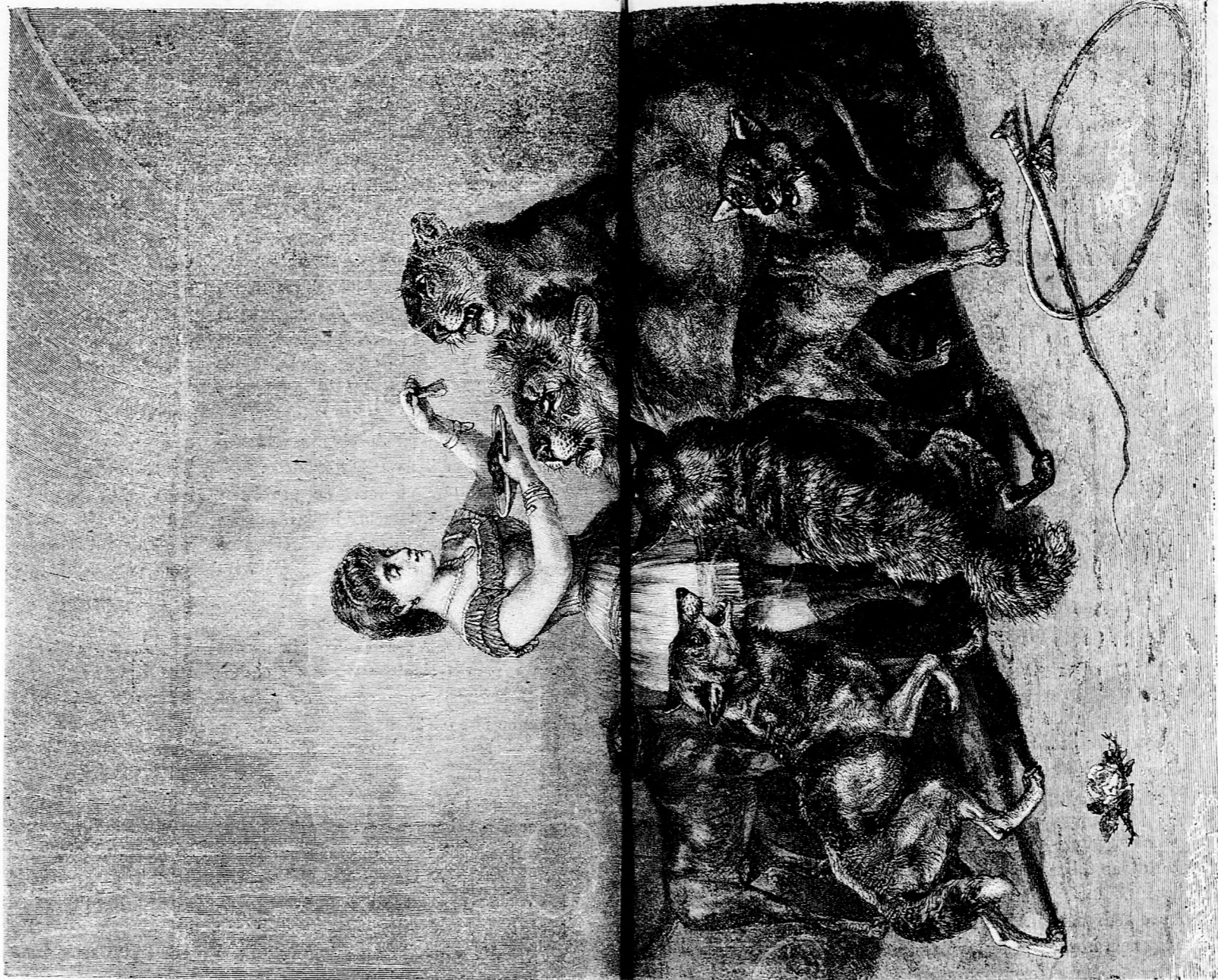
— Oh nagyhatalmu macska, hiszen így én koldus leszek!

— Ne félj semmit, lesz reád gondom. Tégy amit mondtam és menj nyugodtan haza. Vagy azt hiszed, azért keltem föl háromezer éves álmomból, azért voltam hajdan szent állat a ti őseitek előtt, hogy most szót ne fogadjatok? Jaj neked, ha ellenszegülni mersz!

— Dehogyan merek! Dehogyan merek!

A megrettent kereskedő nyakrafőre sietett a kadihoz, kirakta előtte a drága selyemszöveteket és aranyékszereket és elmondta, amit a macska parancsolt, hogy ez ajándékokat a Hamid sejk küldi hálából, mert unokájának itt gondját viselték. A kadi nagyot ámult a pompás ajándékon, de nem igen értette a dolgot. Hallotta ő hírét, hogy a sivatagon tul egy Hamid nevű sejk uralkodik, de bizony egyebet nem sokat tudott róla. Az unokájáról meg, a kinek gondját viselte volna, már épenséggel semmit sem tudott. De

(Folytatása a 394. lapon.)

Az ÁLLAT-SZELID-TŐ. (Lásd a 398. lapon.)

(Folytatás a 391. laphoz.)

azért az ajándékot szívesen fogadta, míg a kereskedő nagy busan ment haza.

— No, ez rendben van, szólt a papucsos czicza Abdallához, ki maga legálább is annyira bámult, mint a kadi.

Mert a mint az utcán végig mentek, mindenféle csak a nagyszerű ajándékot hallották emlegetni, melyet a kadi kapott, Abdallah pedig hiába törte a fejét, nem bírta kitalálni, mi haszna lehetne neki ebből a dologból?

Kérdezte a cziczától, de az csak ennyit felelt:

— Azért tartottak szentnek őseitek azért keltem föl három ezer éves álmomból, hogy ne tudjam, mit csinállok?

Abdallah be... A CSATLÓSOK MEGRAGADTÁK ... (Lásd a 396. lapon.) lenyugodott, de a mint végigsétáltak az utcán, meg nem állhatta hogy ne kérdezze:

— Mondd csak, hatalmas szent czicza, miért jársz papucsban? Hajdan talán ez a divat volt a cziczák közt?

— Bolond beszéd! A te kedvedért járok most papucsban, másképp nem hordhatom magammal.

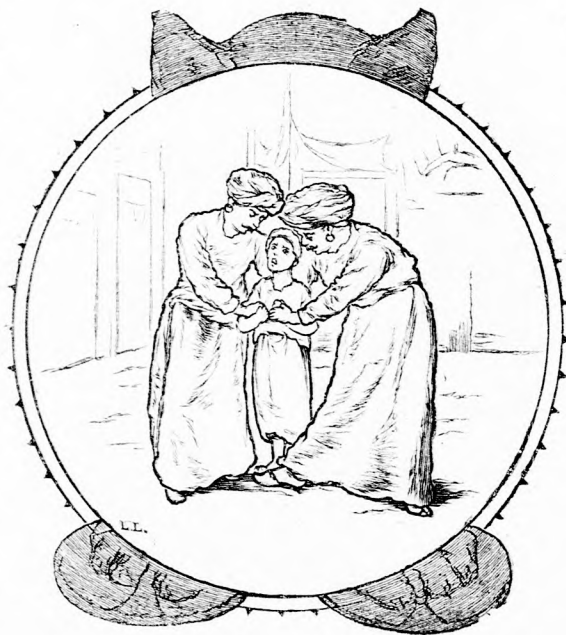
— No már azt szeretném tudni, mi hasznom van abból, hogy te papucsban jársz?

— Ne legyen rá gondod, majd megtudod, ha órája lesz. Most ne töltsük hiába az időt, hanem menjünk a bazárba.

A bazár, vagyis a vásár hol mindenféle portékát árulnak, tele volt emberekkel, mikor Abdallah és a papucsos macska oda értek. Ugyancsak bámulta mindenki a furesa látogatót és félénken huzódtak el az uttól. (Lásd a képet a 389. lapon.) De még nagyobb lett a bámulatuk és ijedelmök, mikor a czicza, a legszebb bolt előtt megállva, odaszólt a kereskedőnek:

— Hozd elő a legszebb portékáidat; aranyos, ezüstös bársony szöveteket, minőkből királyfiak számára készítenek ruhákat.

A kereskedőnek hideg borzongás futott végig a hátán, de nyakrafőre engedelmeskedett s előhordta legszebb portékáit. Abdallah félrehuzódva bámult, a czicza pedig kiválasztotta a legszebb aranyos bársony szöveteket s így szólt a kereskedőhöz:

— Ezeket vidd a kadihoz és mondd neki, hogy a hatalmas Hamid sejk küldi, készíttessen belőle ruhát az ő kedves unokája számára.

— Igen, de ki fizeti meg az árát? kérde a kereskedőfélenken.

— Az nem a te gondod. Azért tartottak szentnek őseitek s azért keltem föl háromezer éves álmomból, hogy szót

ne fogadjatok? Engedelmeskedjél, különben múmia lesz belőled.

— Juj, juj! Kegyelmezz, esodaczigza! Én mindent megteszek!

S a kereskedő összeszedte a portékát és elvitte a kadihoz, elmondván az üzenetet is. A kadi megint csak bámul.

— No de már mégis szeretném tudni, hol van hát annak a hatalmas Ha-

... KESERVESEN ZOGOKOTT ... (Lásd a 396. lapon)

mid sejknek az unokája? Hogy csinál-tassak neki ruhát, mikor azt sem tudom, fiu-e vagy leány?

Kiküldte embereit, hogy keressék meg a városban Hamid sejk unokáját, mert illik, hogy utána járjon a dolognak, mikor olyan pompás ajándékot kapott a sejktől. De emberei hiába kérdezősködtek fütől-fától, senki sem hallotta hírét

Hamid sejk unokájának. Már épen viszatérőben voltak, jelenteni a kadinak, hogy bizony nem találtak semmit: mikor egyszerre megpillantották Abdalláht.

— Ni, ez az a ficzkó, a kit tegnap kerestünk, szólt az egyik csatlós.

— Fogjuk el, legalább nem megyünk üres kézzel a kadi elé.

Abdallah látta a csatlósokat, meg is szökhetett volna, de nem tette, mert bizott a papucsos macska oltalmában. De az most ugyancsak cserben hagyta. A mint Abdallah körülnézett, nem látta sehol a cziczát, a következő pillanatban pedig a csatlósok már megragadták. (Lásd képet a 394.lapon.)

— Megesiptünk jó madár! szólt az egyik. Jöszte a kadi elé!

Hiába szabódott Abdallah, vitték a kadi elé s jelentették, hogy ez a fiu, aki megszökött, s kit egy ember mint rabszolgáját keres.

— Hivjátok elő azt az embert, hadd állítsuk szembe a szökevénynyel. Addig csukjátok el ezt a ficzkót.

Elesukták Abdalláht, ki szomoruan dőlt a nyugvó helyre és keservesen zokogott. (Lásd képet a 395.lapon.)

... ÉN! SZÓLT ... A MACSKA. (Lásd a 397. lapon.)

— Oh, milyen esztelen voltam, hogy biztam abban a papucsos macskában! kiáltá. Most már örökre szerencsétlen vagyok.

— Ki mondta? szólt ekkor egy hang, s Abdallah a cziczát pillantá meg ágya mellett. Hát nem mondtam-e, hogy akármi történik, ne ijedj meg? Ennek így kellett történni. Most pedig figyelj. Mindjárt a

kadi elé fognak vezetni s ő kérdezni fog ki vagy. Te pedig azt feleled, hogy: Abdallah, Hamid sejk unokája.

A czicza ezzel eltűnt s Abdalláhnak ideje sem maradt bámolni, mert épen ekkor benyitottak az örök s elvezették a kadi elé. Az a gonosz ember, a ki rabszolgájának akarta Abdalláht, már ott volt s a mint megpillantá Abdalláht, így szólt:

szolgám

sen, én

Hát mo

Na

denki, d

tréla do

küldött

viseljen

mondja

bánni v

fiam; d

Hamid

papucso

(Lásd a

meg tö

most h

tem, ho

gonosz

az a jó

ban, a

öreg ge

oda Ab

Ezt a

Hamid

ez az ő

jái volt

dalláhr

tőled k

A

aztán h

A

közöns

papucso

— Ez az, ez az én megszökött rabszolgám, hatalmas kadi!

— Nem igaz, felelé Abdallah hevesen, én sohasem voltam a te rabszolgád!

— Csak lassan, fiam, szólta a kadi. Hát mondd meg, ki vagy?

— Én Hamid sejk unokája vagyok!

Nagy szemeket meresztett erre mindenki, de legfőképp a kadi. Nem is volt ez tréfa dolog. Hamid sejk pompás ajándékot küldött neki azért, hogy unokájára gondot viseljen; ha ez a fiu csakugy anaz, a kinek mondja magát, akkor nagy tisztelettel kell bánni vele. A kadi tehát így szólt:

— Az nagyon szép dolog, kedves fiam; de hát ki bizonyítja be, hogy te a Hamid sejk unokája vagy?

— Én! szólt ekkor egy hang s a papucsos macska ott termett a kadi előtt (Lásd a képet a 396. lapon.) No, ne ijedjete meg tőlem. Őseitek előtt szent voltam s most három ezer éves álomból fölkeltem, hogy az ártatlan ifjut megvédjem a gonosz ellen. Ime, ez a pár papucs. Ezt az a jó öreg hajcsár ott találta a sivatagban, a hol Abdalláht is találta. De az öreg gonosz örökösei még ezt sem adták oda Abdalláhnak, mikor kiűzték a házból. Ezt a papucsot, bölcs kadi, küldd el Hamid sejknek, s ő rá fog ismerni, hogy ez az ő elveszett leányáé, Abdallah anyjáé volt. Azért tehát legyen gondod Abdalláhra, mert ha még egyszer előjövök, tőled kérem számon, mi történt vele.

A czicza kihuzta lábait a papucsból aztán hirtelen eltűnt.

A bölcs kadi látta, hogy ez nem közönséges dolog s előre is hitte, amit a papucsos czicza mondott. Azután ki is tűnt,

hogy minden ugy van. Abdallah egy ideig a kadi házában élt, mignem Hamid sejk fényes kísérettel eljött érte, hogy hazavigye és maga mellé trónra ültesse. Azt a gonosz embert, ki rabszolgának akarta elfogni Abdalláht, megbüntették, azok a kereskedők pedig, kik a papucsos macska szavára hallgatva, átengedték drága portékáikat, gazdag jutalmat kaptak s Abdallah azóta boldogan él, ha ugyan már meg nem halt.

A préda-lesők.

(Képpel a ezímlapon.)

MERRE szem lát, hó borítja
A vidéket.

Hej nyulacska, ros z sorsod üz
Erre téged.

Nagy darabon nincsen bokor,
Cserjés tanya,

Mely tégedet, földön futó,
Befogaдна

Imitt amott, hogy ha levél
Róla a hó:

A térségen kibukkan egy
Katáng-kóró,

A tövéhez huzódozik
A fázó nyul,

Ingó, száraz ágaihoz
Oda lapul.

Jó nyulacska, kerülgetnek
Folyton téged.

Valjon mért is annyi a te
Ellenséged?

Ha vadász nem, ha róka nem
Háborgatnak, —

Hogy megejtse, van ám gondja
A karvalynak.

Fejed fölött nagy vijogva
Ott kerengnek . . . .

Jó nyulacska, szaladj onnan,
Mert megejtnek.

Az állat-szelidítő.

(Képpel a 392.—393. lapokon)

ANAGY Dániel proféta,
 Mibe mult hogy nem lett préda
 Az arslánok veremében?
 Az, hogy bizott Istenében.
 Csodát művelt vele az Ég,
 Hogy legottan szét nem tépték
 Egy másod percz idő alatt,
 A vérengző fene vadak.
 De az állat-szelidítő,
 Valjon nem Istent kísért ő?
 Bátorságán színt elhülünk,
 De rajta nem lelkesülünk.
 Hogy ha nincsen nemes czélja:
 Biz inkább vakmerőség a!
 De még inkább elhagy kedvem,
 Ha a vadállat-ketreczben
 Gyöngéd leány nagy vitézül
 A vadakkal vívni készül:
 A mivel magától sakált,
 Farkast, tigrist és oroszlánt
 Bátor suhintással elver:
 Kezén csak korbács a fegyver.
 De ha végre . . . de ha végre . . .
 Az ütést megeléglelve
 És követre vad ösztönét
 Az urnőjét morzsolja szét? . . .
 (Mint ezt annyiszor olvastam
 Bel- és külföldi lapokban? . . .)
 Ha ily rém esetet érünk,
 Valjon nem lázad föl vérünk?
 De vadszelidítő lányok
 S több ily rémes mutatványok,
 Nyomán rendőri parancsuk
 Már sok helyt szünöben vannak.
 A vadat magát szemlélnünk,
 Ez elég tanulság nekünk,
 Nincsen arra szükség semmi,
 Hogy az állat szelidítő
 (Akár férfit, akár nő)
 Elteért kelljen remegni.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »Kis Lap« XXIII. köt. 22-dik szá-
 mában közölt betűrejtvény megfejtése:

„Tanrend.“

Helyesen fejtették meg: Stüssny Károly, Smidlechner Károly, Farkas Géza, Ullmann Sarolta, Gyula és Antal, Kövér Miklós, Berger Teréz és Lilla, Szapáry Ilma, Nemcsik Margit, Elemér és Aladár, Schlesinger Terka, Haller Géza, Trisch (?) Ilona és Ágost (neveteket olvashatólag írjátok le. F. b.), Jekelfalussy István, Epstein Aranka, Teréz, Imre, Mór és Ödön, Schwarz Berta, Erkövy Kálmán, Stern Lajos és Dezső, Weiss Mariska és Klára, Merkl Mariska, Kánitz Géza és Arthur, Klug Nándor, Bogvay Lajos, Fiala Irma és Tóni, Pereszlenyi Aladár, Matlekovics Róza, Beck Károly és Ottó, Kohn Miksa és Mór, Silberkrauss Gizella és Róza, Ehrlich Emilia és Mór, Stein Rikhard, Bettlheim Ottó, Abonyi Viktor, Hebertanz Margit és Elemér, Oláh János, gróf Draskovich Károly, Kollmár Imre, Kubicsék Szabina, Kohner Ilonka és Aranka, Günsberger Izidor, Ujházi Etelka, Strausz Margit és Nellike, Szentirmay Béla, Bachrach Lajos, Fuchs Berta és Miksa, Grünstein Ilona és Miksa, Lipthay Mariska, Deutsch Melanié, Slézing Jeno, Vimmer Károly, Weisz Miksa és Elemér, Kiss Károly, Melyes Irénke, Borombovits Jozefin, Róza és János, Krancz Gyula, Túry Erzsike, Schönberger Riza, Vilmos és Gyula, Polák Berta, Mandl Marianna, Klein Sándor, Mährer Lipót, Krausz Emilia és Armin, Schleiminger Anna, Bankos Irénke, Kolos Andor, báró Földvály Pál, Gross Frigyes, Bürger Regina és Berta, Strassburger Malvina és Ottilia, Longhy Irma, Deutsch Kamilla, Olga és Aladár, Kánitz Izidor, Merbel Sarolta és Mór, Spitzer Jeno, Flesch Misi, Kralitz Malvin, Oberrecht Margit, Kohn Artur, Skublics testvérek, Reich Olga, Guttman Vilma (levélpapírosra vagy levelező lapra illik írni, nem pedig olyan kitépott darabra. F. b.) Körmendy Józsa, Elvira és Szeréna, Cserneczky Aladár, Kämpfner Alfred és Emil, Mautner Aladár, Wallerstein Laura és Margit, Lengyel Iván, gróf Forgách József, Koós Gyula, Hönig Dezső és Jóska, Löffelmann Irén, Deutsch Ignác, Graus Aladár és Róbert, Stern testvérek, Schön Miklós, Vörös Gyula, Merfort Valerie és Marietta, Csiky Ilona és Jeno, Pálfi Jozefa, Poldini Emma és Lujza, Magyar Kornél, Heszterényi Mariska, Veres Gizella.

»Jótkonyság« rovatunk térszúke
 miatt a jövőszámban.

denben fo-
 nak, kiki-
 sorakozik
 haladnia

szan elős-
 olvasni v-
 számban

ezimmel l-
 sok érdek-
 szindan-
 retterj-
 vnyek
 jövöre is

örömmel
 lyet hozz-
 tervezte-
 hogy na-
 ősszeg le-
 ezer for-
 mire a j-
 a „KIS L-
 LAP“ olv-
 az ő nev-
 gyermek

soim kö-
 kezni sz-
 met hoz-

tet lesz
 szívének

mielőlt

nálata-
 let, int

UTÓK.

lik szá-
se:

Stiassny
za, Ul-
lós, Ber-
ik Mar-
Haller
t olvas-
István,
s Ödön,
Lajos és
Mariska,
Bogyay
Aladár,
ó. Kohn
za, Ehr-
ttlheim
és Ele-
y, Koll-
onka és
Strausz
achrach
Ilona és
Slézin-
és Ele-
mbovits
a, Tury
ula, Po-
r, Mäh-
hleimin-
or, báró
egina és
Longhy
Kánitz
r Jenő,
Margit,
a, Gutt-
ő lapra
darabra.
a, Cser-
Maut-
Lengyel
Hönig
Ignác,
Schön
Marietta,
i Emma
Mariska.

A „KIS LAP“ t. előfizetőihez!

VÉGÉRE járunk az esztendőnek, végére a „KIS LAP“ most folyó kötetének, mely immár a huszonharmadik. Es mint az ő esztendőnek nyomban megvan folytatása az új esztendőben, úgy a „KIS LAP“ eddigi kötetének jókora könyvtárát is szaporítani fogja a huszonharmadik kötet után a *huszonnegyedik* mely az új évvel indul meg és mindenben folytatása lesz az eddigieknek. Ezzel, azt hiszem, legjobbat mondtam kis olvasóimnak, kiknek serege több mint egy évtized óta, esztendőről esztendőre nagyobb számmal sorakozik körülöttem, biznyságául annak, hogy a „KIS LAP“ megtalálta az utat, melyen haladnia kell.

Olyan jó barátok közt, mint Forgó bácsi és az ő kis olvasói, fölösleges volna hozszozan elősorolni, mit mindent fog hozni a „KIS LAP“ jövő kötete. Gondoskodtam, hogy az olvasni valók érdekessége s a rajzok művészi kivitele jövőre is lépést tartsanak. Az első számban

„Kitaszitra!“

ezimmel hosszabb elbeszélés indul meg, melyről annyit előre elárulhatok, hogy a „KIS LAP“ sok érdekes elbeszélései közt talán a legelső helyen fog állani. Közlök a jövő kötetben is újra **szindarabot** és minden számban **kisebb beszélyeket, meséket, a képekhez ismeretterjesztő czikkeket, költeményeket**, ugyszintén egy kis fejtőresre való **rejtvényeket, feladványokat, találós kérdéseket**, míg **Forgó bácsi postája** jövőre is szoros érintkezésben fogja tartani Forgó bácsit az ő kis híveivel.

De még egy nagy czél elérését is remelem a jövő kötet lefolyása alatt. Nagy lelki örömmel tapasztalom, mily nemes áldozatkészséggel felelnek kis olvasóim a felhívásra, melyet hozzájuk **a szegény gyermek-kórház** ügyében intéztem. Csak szerény gyűjtést terveztem eleinte, de a nemes szívi adakozók eddig befolyt adományai arra bátorítottak, hogy nagyobb czélt tűzzek ki: elhatároztam, hogy a gyűjtést addig folytatom, míg olyan összeg lesz együtt, melylyel a most épülő kórházban **egy ágyat alapíthatunk**. Erre **ezer forint** szükséges. Ez összegnek már több mint háromnegyedrészre együtt van és hiszem, mire a jövő kötet végére érünk, meg lesz az **ezer forint**. Az alapítvány **örök időkre a „KIS LAP“ olvasóinak nevére fogja viselni**, és maradandó emléke lesz a „KIS LAP“ olvasói nemes jó szívének. Az ekkép alapítandó ágyra a „KIS LAP“ olvasóinak, vagyis az ő nevökben öreg barátjuknak, Forgó bácsinak lesz joga mindig egy-egy szegény beteg gyermeket fölvetetni s minden meggyógyult kis beteg áldani fogja jótékonyágtokat.

Még tetemes összeg kell ugyan, hogy e nagy czélt elérjük, de hiszem, hogy kis olvasóim közül azok a szerencsés gyermekek, kik jólétben élnek, ezentul is meg fognak emlékezni szenvedő gyermektársaikról. A karácsonyi szép ünnep, az új év vidám napja annyi örömet hoz a boldogoknak, hogy biznnyal juttatnak belőle a szenvedőknek is!

Mihelyt az ezer forint együtt lesz, bezárom a gyűjtést. Azt hiszem, már a jövő kötet lesz az, melyben meg fogom tehetni s felállíthatom e szép emléket kis olvasóim nemes szívének.

Addig is az Ég áldása veletek!

Forgó bácsi.

Tisztelettel kérjük a „KIS LAP“ t. előfizetőit, sziveskedjenek megrendelésüket mielőbb megújítani, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „KIS LAP“ előfizetési ára:

Negyedévre	1 frt 40 kr.
Félévre	2 frt 80 kr.
Egész évre	5 frt 60 kr.

Az előfizetések, (melyeknek elküldésére legcélszerűbb a postai utalványok használatát) a „KIS LAP“ kiadóhivatalához, Budapest, Ferencziek tere 3. sz. Athenaeum-épület, intézendők.

A „KIS LAP“ kiadóhivatala.

rszüke

Az Athenaeum könyvkiadó hivatalában

Budapest, (Ferencziek-tere, Athenaeum épület) és minden hiteles könyvtárnsnál kaphatók alább jegyzett

Ifjúsági iratok:

- Barthélemy.** Az ifju Anacharsis utazása Görögországban, a Krisztus előtti negyedik század közepén. Barthélemy után az érettebb magyar ifjuság számára szerkeszté Hanthó Lajos. Színes kemény kötésben s több fametszetű képpel . . . . . 1 frt 80 kr.
- Beaumontó.** Gyermekek tára. A Foa Eugénia által átdolgozott s új regékkel bővített francia eredeti után fordítva. Egy rézmetszettel . . . . . 1 frt 40 kr.
- Flóra.** A jó gyermekek könyve. Két füzet. csinos borítékban. ára egy-egy füzetnek 40 kr.
- Greguss** Ágost meséi az ifjuság számára 50 kr.
- Gyermekhumor.** Rajzok és jellemző vonások a gyermekvilágból. Összegyűjté *Forgó bácsi.* . . . . . 1 frt.
- Hoffmann** Ferencz. A tarka könyv. Százötven erkölcsi elbeszélés. Kis gyermekek számára. Harmadik javított kiadás Nyolcz színes képpel. Kemény táblába kötve . . . . . 1 frt 80 kr.
- Hoffmann** Ferencz közkedvességű ifjúsági irataiból a következők jelentek meg: 1. A tengeren tul. 2. Vidor Ferkó. 3. A milliomos. 4. Bűnhődés. 5. A becület utja. 6. A milyen az ur, olyan a szolgálja. 7. A szokás hatalma. 8. Tisztelet atyádat és anyádat. 9. A becületszó. 10. A helgolandi fiu. 11. A hű szív. 12. A jó tett is meghozza kamatjait. 13. A két hű barát. 14. A magas északon. 15. A megtért. 16. A munka jutalma. 17. A szenvedések iskolája. 18. A testvérek. 19. Anyai szeretet. 20. Az életbiztosítás. 21. Az igazság napfényre jó. 22. Az Inka kincse. 23. Egy fedél alatt. 24. Egy levél a szentírásból. 25. Hűség és álnokság. 26. Ki mint vet, ugy arat. 27. Királyfi. 28. Loangó. 29. Lilord Cat. 30. Próbák. 31. Szegény és gazdag. Ára egy-egy kemény táblába kötött s négy csinos képpel ellátott kötetkének . . . . . 50 kr.
- Ifjúsági emléklapok.** Gyűjtötte *Füssy Tamás.* Színes táblába kötve . . . . . 1 frt.
- Kingsley** Károly. A hősök, görög tündérmesék gyermekek számára. Angolból fordította Pulszky Ágost. Egy könyvmatu czimképpel. Diszkötésben (vörös angol-vászonban, aranyszegélylyel) . . . . . 2 frt 50 kr.
- Kis Lap.** Képes gyermekujóság. Szerkeszté *Forgó bácsi.* XI-ik kötet. (1876. 2-ik félév.) Kemény kötésben 2 frt 80 kr., XII-ik köt. (1877. 1-ső félév) 3 frt., XIII. köt. (1877. 2-ik félév) 3 frt., XIV. köt. (1878. 1-ső félév) 3 frt., XV. köt. (1878. 2-ik félév) 3 frt., XVII. köt. (1879. 2-ik félév) 3 frt., XIX. köt. (1880. 2-ik félév) 3 frt., XX. köt. (1881. 1-ső félév) 3 frt., XXI. köt. (1881. 2-ik félév) 3 frt., XXII. köt. (1882. 1-ső félév) 3 frt.
- A Lovag-kor és Hősei.** Regényes korrajzok a történetből, tekintettel Magyarországra is. Színes kemény táblába kötve . . . . . 4 frt.
- Marryat kapitány. Rüssztig Zsigmond,** a brémai kormányos. **Uj Robinson** a magyar ifjuság számára fordítá dr. Dulácska Géza. 94 képpel. Kemény táblába kötve . . . . . 2 frt.
- Martin M. A természet három országa.** Különös tekintettel Magyarországra. A magyar ifjuság számára átdolgozta dr. Dulácska Géza. 32 táblán 262 színes ábrával s fametszetekkel. Színes kemény táblába kötve . . . . . 4 frt.
- Ney F. Gyermekek könyve.** Képekkel. Második bővített kiadás. Kemény diszkötésben, 30 színezett képpel s egy körhajjal . . . . . 1 frt 70 kr.
- **A gyermeki kegyelet tolmácsa.** Alkalmi üdvözlétek, köszöntések, párbeszédok és jelenetek mindenféle családi ünnepélyekre 70 kr.
- Reichenbach. Vándorlások az állatvilágban.** Fiu és leánykák számára. Magyaritá *Kecksméthly* Csapó Dániel. Színezett és fekete fametszvényekkel. Kemény kötésben 1 frt 40 kr.
- Remellay** Gusztáv. **Fény és borm.** Történeti elbeszélések. A mindkét nembeli érettebb ifjuság részére. Két könyvmatu képpel. Színes kemény táblába kötve . . . . . 1 frt 80 kr.
- Remellay G. Szent László király,** történeti elbeszélés az ifjuság számára. Két képpel. Színes kemény táblába kötve . . . . . 1 frt 80 kr.
- Schmid** Kristóf **ifjúsági iratai.** Harmadik egészben újra átdolgozott magyar kiadás, tiz aczélmetszettel diszitve. *Sujánszky* Antal szerkesztése alatt. Tiz kötet füzve . . . . . 5 frt. Egy (aczélmetszetű képpel ellátott) kötet külön . . . . . 50 kr.
- Schmid** Kristóf. **Ifjúsági iratai. Uj folyam.** Fordította *Fuchs* Tamás. Tiz kötet, egy-egy aczélmetszettel, második kiadás, egy-egy kötetnek ára különveve . . . . . 50 kr.
- Taylor A. A gyermekek és a madarak.** Tanulmányosan mulattató olvasmány 8—12 éves gyermekek számára. 17 angol fametszvényvel 1 frt.
- Történeti A, B, C.** A magyar történet jelesebb királyai, vezérei s államférfiainak színezett alakjaival A, B, C. rendben. Kis honfiak és kis honleányok számára. Irta a Jókendvű bácsi. A képeket rajzolta Szemlér Mihály tanár. Színes kemény táblába kötve . . . . . 80 kr.
- Virágcsokor,** emlékül jó gyermekeknek és ifjaknak. Gyűjtötte *Füssy Tamás.* Színes táblába kötve . . . . . 1 frt.
- Vörös** Eszter. **Gazdasszonyi előcsarnok.** Kis lánykákknak olvasmányul . . . . . 60 kr.

Felölös szerkesztő: *Forgó bácsi.* Kiadó-hivatal: Budapest, Barátok-tere 3-ik sz., Athenaeum-épület. Budapest, 1882. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.